

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Macario Episcopo. 35.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

patris sententiam honore profecutus sis: eique, cui vt præflet, obtigit, hoc suffragium tribueris, quod præstantissimè quid faciendum esset, considerarit.

Dionysio. 34.

Oblivio citra humanum vitium haudquam contingit: contingit tamen, quæ admodum & alij morbi. Eorum enim animos subit, à quibus memoria seiuncta est. Tum autem fugit & evanescit, cum quispiam eam memoriæ armis prosligarit. Quoniam igitur, cum nobiscum esses, virtus tibi perpetuò in memoria versabatur, posteaquam autem abcessisti, te ipsum, vt audiuimus, oblivioni dedidisti, necessarium diximus eam Epistolarum iaculis petere, vt extinctam ac deletam memoriam reducamus. Abeat itaque in præceptis oblivio, vt memoriæ gratia rursus explèdefcat.

Macario Episcopo. 35.

Eorum, qui durior fortuna conflictantur, quisque misericordia & commiseratione dignus est, cum calamitates suas deplorat. Sin autem ad alios calumniandos ipsi quoque obtrectandum se conuertat, misericordiam quoque, quam res ipsius aduerfæ atque calamitofæ aliis excitabant, vt ipse nosti, amittit. Neque enim iam misericordia, verum odio dignus esse iudicatur, dum ad facessenda aliis negotia calamitate abutitur. Quoniam igitur curiositatis, molestiam allis libenter exhibentis, femina exorientia euellenda sunt priusquam pullulent, nec vi vlla comprimi possint, atque ei ipsi qui laceffuit, periculum creent (nam qui calumniis premitur, probitatis ac morum elegantia nomine, cunctorum ore celebratur) eum, quem calamitas temulètia afficit, velim accersas, ipsi quoque, vt à claro ac celebri viro abstineat, persuadeas.

Petro. 36.

Quoniam per literas à me quæris, quidnam illud sit, concident gladios suos in

τημίωσαν τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην, καὶ τῷ ἡγήσασθαι λαχόντι τὴν ὅτι τῷ ἀριστῷ διεσκέφθαι σπονδὴν ἐμικλήσαν ἡμῶν.

Διονυσίου. λδ.

Οὐκ ἐπιτὸς ἀνθρώπινου πάθους ἡ λήθη συμβάλλει. συμβάλλει δὲ ὁμοίως καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ τὰ ἄλλα νοσήματα. ὑπείκει γὰρ τὰς ψυχὰς ἢ ἡ μνήμη κεχέεται. ἀλλὰ τότε φεύγει καὶ οἴχεται, ὅταν τις αὐτὴν τοῖς τῆς μνήμης ὅπλοις καταγωνίσσεται. ἐπεὶ γοῦν ἄτε μὲν μετ' ἡμῶν ἦσθα, μνήμην ἄληθον εἶχες τῆς ἀρετῆς. σποδοιότησας δὲ λήθη, ὡς ἐπιγόμεθα, ἐκ δὲ δώκας σάουτον ἀναγκάζον ἠήθημεν ταῦτα κατασφύσειν γράμμασιν, ἵνα τὴν ἀφανισθεῖσαν μνήμην ἐπανέξωμεν. οἴχασθαι τοῖσι ἢ λήθη κατὰ κρημῶν, ἢ ἐκλάμψῃ πάλιν τῆς μνήμης ἡ χάρις.

Μακαρίῳ ὀπισκόπῳ. λε.

Τῶν δυσπραγέτων ἕκαστος, ἐλέος ἔχει καὶ οἴκτου ἄξιος καταδυσρόδρος τὰς αὐτοῦ συμφορὰς. εἰ δὲ πρὸς τὸ σκροφαντεῖν ἑτέρους καὶ ἐπιπράζειν πρέπηται, καὶ τὸν ὅτι τὰς δυσπραγίας ἔλεον, ὡς οἴσθαι, σπόλυσιν. οὐκ ἐπι γὰρ οἴκτε, μίσησ δ' ἄξιος εἶναι κρίνεται, εἰς φιλοπραγμοσύνην τῇ συμφορᾷ καταχρώμενος. ἐπεὶ τοῖσι καὶ τὰ σπέρματα τῆς φιλοπραγμοσύνης ἀρχόμενα ἐκκόπτειν πρὸν ἀναφυῆσαι, καὶ ἀλάττωτα γενέσθαι, καὶ κίνδυνον τεκεῖν αὐτῷ τῷ καταφασμάτῳ. ὁ γὰρ σκροφαντέμενος πρὸς πάντων ἔπι χαλοκάραθια ἀδετακαταξίωσον μεταπέμψασθαι τὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς μέτροντα, καὶ πρῶτον σποχέσθαι αἰοιδίμῳ ἀνδρῶς.

Πέτρῳ. λς.

Ἐπειδὴ γέγραφας ἡ ἔπι τὸ, συγκόψασι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἀρετὰς.